

[Aksel Larsen.]

„De frie, demokratiske lande, hvis befolknings grundstamme udgøres af socialdemokratiske arbejdere, vil aldrig tillade en angrebskrig.“

Jeg må hertil sige: både ja og nej. De lande, det ærede medlem tænker på, har for størstedelens vedkommende regeringer, som meget gerne vil tillade en sådan angrebskrig, men arbejderne — hvadenten de er socialdemokrater, eller de ikke er socialdemokrater —, befolkningsflertallet, vil ikke tillade en angrebskrig, er modstandere af krig.

Men, siger det ærede medlem i fortsættelse af dette, skulle der alligevel begynde en sådan krig, vil den bryde sammen i samme øjeblik, forsøget gøres. Alle arbejderbevægelsens historiske erfaringer peger på det modsatte. Der er ikke noget med automatisk sammenbrud af en krig, der er begyndt. Det var det, man levede højt på i tiden før 1914. Man sagde: vi har Københavns- og Baselresolutionerne, og de siger jo, at kommer der krig, skal der laves generalstrejke, og så kan der ikke laves krig. — Men man forsøgte i fredstid at gøre det fornødne arbejde for at få folkene med arbejderklassen i spidsen til at umuliggøre krig, og da krigen kom, brast det hele, og generalstrejke blev der ikke noget af. Kautsky konstaterede, at „Internationale“ ikke kunne bekæmpe krigen, for den var et fredsinstrument — og så gik de respektive socialdemokrater i de forskellige lande med fuld musik ind for deres lands krig mod andre lande.

Nej, skulle Amerika og Amerikas vassaller gå hen og begynde en angrebskrig, vil den ikke bryde sammen i det øjeblik, den påbegyndes. At den vil ende med nederlag for Amerika og sejr for den socialistiske verden, er aldeles utvivlsomt, men jeg tænker med gru på de frygtelige ødelæggelser, som en krig af det omfang og med de våben, den vil blive udkæmpet med, vil medføre for verden i almindelighed og for et land som Danmark, der ligger i brændpunktet, i særdeleshed, og derfor synes jeg, at den politik, man her yderligere vil konfirmere, er så farlig.

Vi kommunister er derfor af den mening, at man netop må arbejde for freden, og at arbejde for freden vil sige det samme som at vinde folkemasserne til aktiv kamp for fred, til kamp for at forhindre reaktionære, krigslystne, kortsynede eller svage regeringer i at fortsætte med en politik, der vil føre til krig.

Vi tror, at freden kan bevares, men det er afhængigt af, om folkenes fredskræfter

mobiliseres og sættes ind. Den politik, Danmark fører, og som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft er hovedordfører for, betyder, at Danmark har allieret sig med verdenskapitalismens hovedsæde, højfinansens og gangsternes USA. Det er altså en alliance til forsvar for kapitalismen, til kamp mod socialismen — og det vil man have at det danske folk og danske arbejdere skal være med til! Vi ved, at det danske folk og de danske arbejdere ikke ønsker at være med dertil, og fordi vi ønsker at bevare freden, af hensyn til hele fremtiden og af hensyn til vort land og vort folk, går vi kommunister imod denne regeringens og det nuværende rigsdagsflertals politik.

Bøgholm: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen havde den frejdighed i den tale, vi lige har hørt, at tale om, hvorledes de små baltiske lande gennem deres folkevilje var kommet ind i den sovjetiske verden. Jeg anmoder det ærede medlem om at undersøge, hvad der dengang blev skrevet i blade, der ikke står ham fremmed, bladene „Pravda“ og „Isvestia“. Der vil det ærede medlem se, at den tale, der blev ført fra russisk side til disse små lande, var den, at man ønskede baser, og at man gav Ruslands ord for, at hvis man fik disse militære baser, ville der ikke blive tale om at blande sig i landenes indre forhold. Jeg husker en leder i „Pravda“ fra det efterår, hvori der blev benyttet det udtryk, at den måde, hvorpå Rusland optrådte i de baltiske lande, ville vise verden, hvilken tillid der kunne næres til det russiske ord. Det har den også vist, men måske på en anden måde end den, det ærede medlem søgte at give udtryk for.

Det ærede medlem talte til os om, hvordan Rusland efter aftalen med de vestlige demokratier kunne indrette sig i Polen, og det ærede medlem nævnte, med rette naturligvis, Jaltaoverenskomsten. Men hvorfor glemte det ærede medlem at sige, at Vestens tale på Jaltakonferencen til Rusland var, at man kun kunne gå med til russisk okkupation af landene i tilfælde af, at der blev udskrevet frie valg i Polen, og i tilfælde af, at de polakker, der havde levet udenfor Polen, frit kunne vende hjem og være med til at bestemme deres eget folks skæbne? Det ærede medlem ved, at sådanne frie valg ikke blev afholdt. Det ærede medlem ved, at de få polakker, der vendte tilbage, måtte flygte fra den „frihed“, de fandt i det russiske Polen. Det ærede medlem ved, at selv dele af den polske kommuniste øjensynlig har følt sig mindre tilfreds med forholdene, eftersom det ærede medlem ved,